Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

50 РОКІВ—ЗА ШТУРВАЛОМ

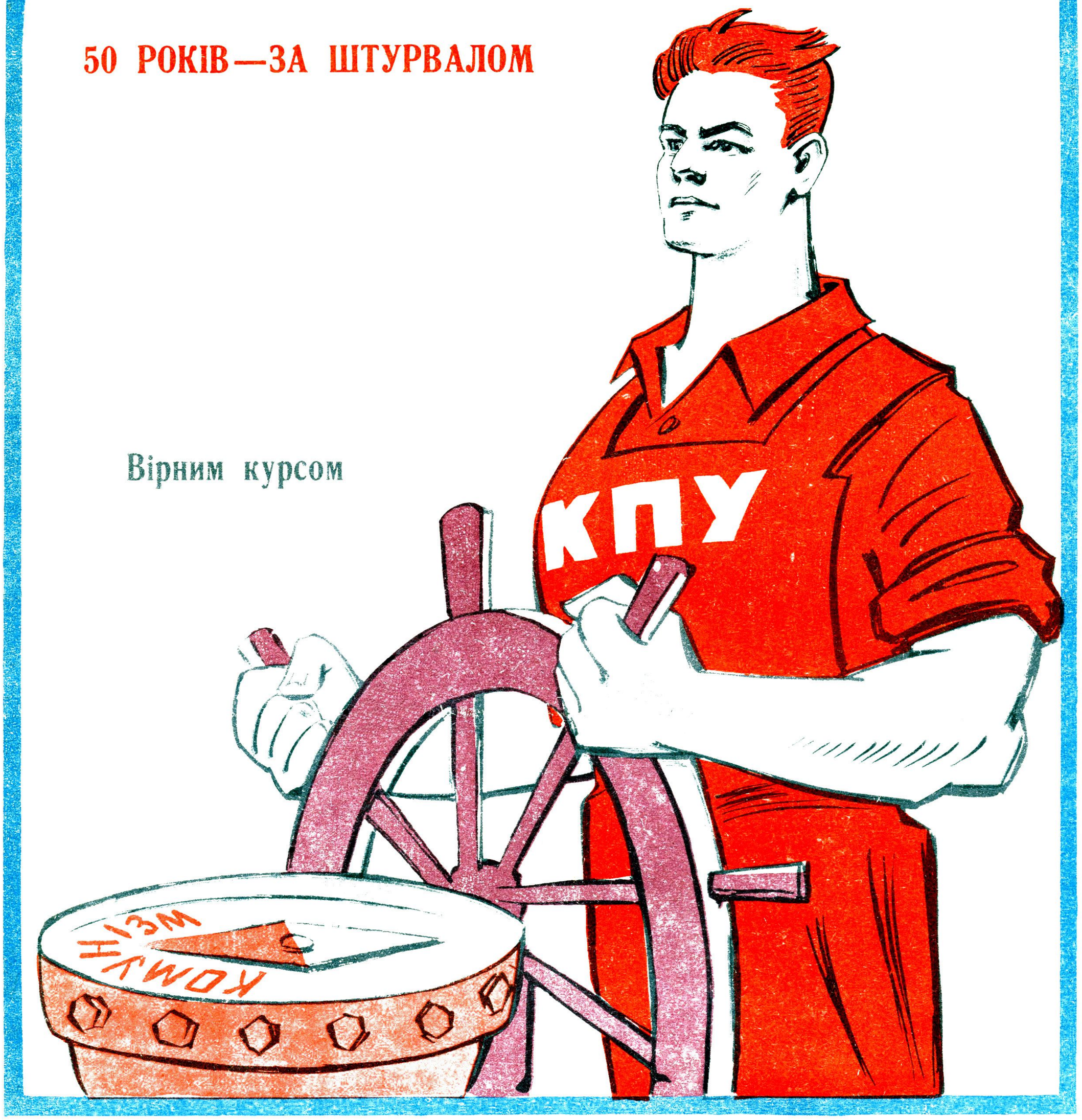

Вірним курсом

ПЕРЕЦЬ

№ 13 (791). Рік видання 42-й. Ціна номера 12 коп. КИЇВ. ЛИПЕНЬ 1968

Мал. В. ГЛИВЕНКА

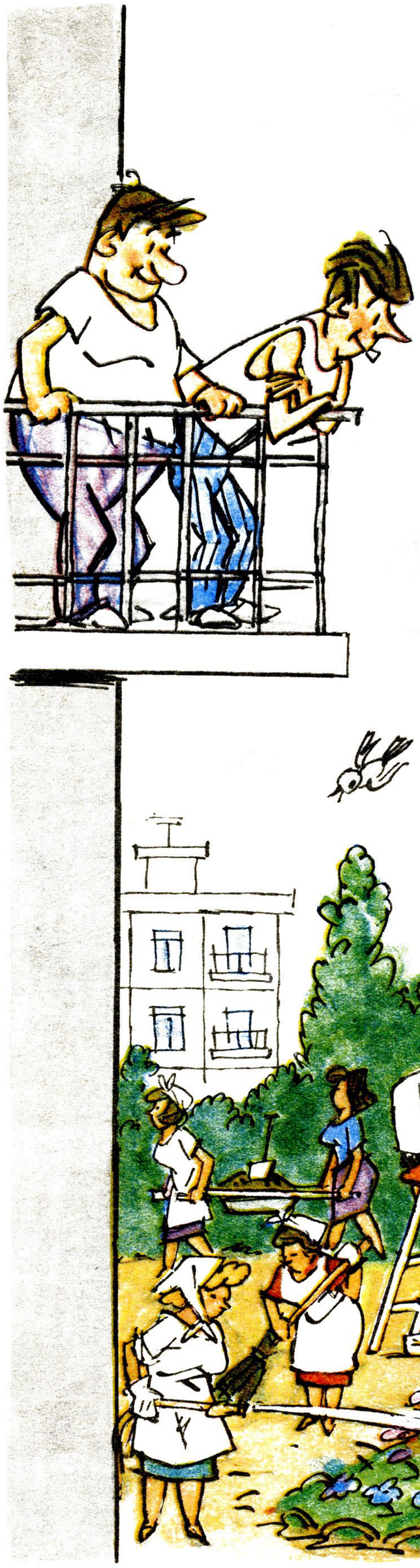

— Це добре хтось сказав, що жінки прикрашають наше життя.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Лісничий Лутищанського лісництва (Охтирський лісгоспзаг) Рябко В. І. насправді повірив у версію, що ліс — темне діло. Повірив і почав робити різні махінації та комбінації з деревиною. Все це прикривалося ширмою з фіктивних нарядів. Одному не додасть, а іншому продасть. Вигода ж собі. Не додав він лісу і колгоспові «Більшовик». Про це надійшла скарга до редакції «Перця».

Заступник міністра лісового господарства УРСР т. Бабич повідомив, що нечистого на руку лісничого з роботи знято.

Як кажуть, геть нечесного з лісу к бісу!

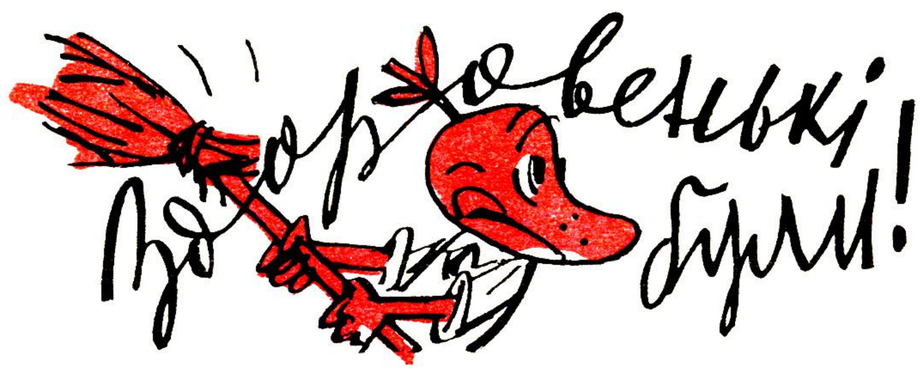

Лист М. М. БУРУШКІНУ — шановному начальникові Хмельницького обласного управління побутового обслуговування

Здоровенькі були, Миколо Миколайовичу!

Цими днями відбулася у нас важлива нарада. Радились ми та міркували, як його ліпше та чіткіше організувати роботу відділу листів редакції у світлі недавнього Указу Президії Верховної Ради СРСР про порядок розгляду листів та скарг. Повинен вам сказати, що «Перцеві» пишуть не тільки «хіхоньки» та «хахоньки», як декому здається, а пишуть йому і скарги, і всілякі заяви, і претензії, і всілякі дуже слушні пропозиції. Я вам навіть більше скажу — саме така кореспонденція становить три чверті нашої повсякденної редакційної пошти.

Самі ви добре розумієте, Миколо Миколайовичу, що значну частину листів до «Перця» нам доводиться надсилати в різні установи та організації. Для чого? Не для того, звичайно, щоб там їх поклали під сукно, а для конкретного реагування, для вжиття відповідних заходів по тому чи іншому листу. За «сукно» тепер добре б'ють, і правильно б'ють!

Пора вже, щоб кожний керівник, кожний працівник кріпко затямив собі, що заяви, скарги, пропозиції громадян, — це не «Фільчині грамоти», що це важливі людські документи, з якими слід бути на «Ви», до яких слід ставитись з найбільшою увагою, чуйністю і, не побоюсь сказати, — сердечністю.

На нараді з приємністю відзначалося, Миколо Миколайовичу, що переважна більшість організацій, установ і відомств, котрим ми надсилаємо листи трудящих, своєчасно відповідає редакції, що зроблено по кожній скарзі, претензії чи пропозиції. За це наше щире перчанське спасибі цій переважній більшості! Але коли вже мова зайшла про більшість, то, очевидно, треба сказати й про меншість. А навіщо з цього робити якісь секрети? Скажу вам одверто, що меншість аж ніяк не заслуговує того, щоб дарувати їй букети росянистих троянд. Серед цієї меншості подибуємо й любителів старого «сукна» — не скрізь його ще міль побила, — є там і закоренілі мовчуни, є й такі, що не мовчать, але й по суті надісланого листа нічого конкретного не говорять, а відбуваються відомою канцелярською скоромовкою: «не можна, мовляв, визнати, але не можна й не визнати». А є й такі, що не придумають навіть, як їх і величати.

От вам приклад. Нещодавно до редакції надійшов лист із села Козина Рожищенського району Волинської області. В листі порушувалось клопотання, щоб на залізничному перегоні Переспа—Рожище побудувати платформу для зупинки приміських поїздів. Листа було надіслано Управлінню Львівської залізниці. Невдовзі і відповідь прийшла. Заступник начальника залізниці тов. Порох написав буквально таке: «Якщо мешканці села Козин та інших зможуть за кошти колгоспів силами громадськості побудувати пасажирську платформу в установленому відділенням залізниці місці, то тоді це питання може бути вирішене залізницею позитивно».

Прочитали цю мудру відповідь козинці та й опинились у тупику. «Ну, добре, кажуть, візьмемось ми, розкошелимось та силами громадськості побудуємо залізничну платформу. Побудуємо, а товариш Порох нам знову напише: «Самої платформи мало. Побудуйте ще й вокзал, купіть за кошти колгоспів локомотив і вісім вагонів, візьміть на повне утримання машиністів, провідників, білетного касира, начальника вокзалу з усім його штатом і катайтесь собі на здоров'я хоч у Ковель, хоч у Здолбунів». То що нам тоді робити?»

А я й сам не знаю. Якщо тов. Порох справді думає, що прийшов уже час, коли силами громадськості й коштом колгоспів можна будувати цілі залізничні об'єкти, то можна очікувати й такого фіналу, але мені здається, що т. Порох просто хитромудро відписався. Підписався за принципом: «Іване, їж мед. Не хоч—не треба, аби я тобі сказав».

Всі ми знємо, що не всяке клопотання можна задовольнити й не кожну претензію чи скаргу можна розв'язати одним розчерком пера. Отак реалістично й треба відповідати, так і треба писати, а не одписуватися, хитрувати та мудрувати.

Вибачте велинодушно, Миколо Миколайовичу, але я вже відчуваю, що ви ось-ось скажете:

— Все це вірно, все це логічно, але при чім тут я? Чому це саме мені цей лист адресується?

Скажу. Коли на вищезгаданій нараді зайшла мова про організації, відомства та установи, котрі місяцями не відповідають редакції на послані листи (ну, скажемо, Запорізький облвиконком, Києво-Святошинський районний комітет народного контролю, Івано-Франківське облуправління побутового обслуговування та ще деякі інші), то виявилося, що ваше управління побило всі рекорди довгомовчання.

Ми не пам'ятаємо такого випадку, щоб нам відповідали мовчанкою хоча б три місяці, а от працівники вашого управління довели, що мовчати можна значно довше. Ще в грудні минулого року редакція надіслала управлінню скаргу гр. Салацької. Ждемо відповіді, ждемо, а воно — ні гу-гу. Нагадуємо вам раз — знову ні гу-гу. Нагадуємо другий раз — знову ні гу-гу. Нагадуємо третій раз — і знову ні гу-гу. Уже й подільські солов'ї відспівали, вже й літечко минає, а ми так і не знаємо, як зреаговано на скаргу громадянки Салацької, і чи взагалі була якась реакція на неї. Оце — так, оце рекорд!

А тепер самі посудіть, чи міг я не відзначити, чи міг не привітати ваших рекордсменів і особисто вас, Миколо Миколайовичу, при такій нечуваній нагоді!

Ще раз віншую від усієї душі і від усього серця!

Од вашого ПЕРЦЯ.

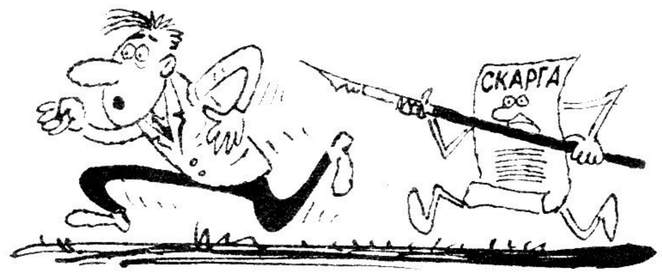

ЗАМІСТЬ ЦЕГЛИ — ЩЕБІНЬ!

Як повідомляє наш кореспондент, на Херсонському заводі стінних матеріалів успішно впроваджують у життя ефективний спосіб виробництва щебеню.

Для цього спочатку треба виробити цеглу. Потім ту цеглу не треба навантажувати з піддонами на машини, як це має робитися, а навалити гамузом. Після такого навантаження та після транспортування і такого ж розвантаження замовник одержує половину потрібної цегли і половину нікому не потрібного цегляного щебеню.

Ефективність цього горезвісного методу підтверджує і пересувна механізована колона № 3 тресту «Генічеськсільбуд» в Асканії Новій.

РІДКІСНЕ ЯВИЩЕ

Свідками рідкісного явища стали недавно мешканці с. Голубівки Луганської області. Десь у другій половині дня з дверей клубу, яким завідує т. Гелан, раптом зник замок, і в приміщення клубу вільно міг зайти кожен, у кого було бажання.

Старожили запевняють, що такого ще не бачили ні разу за останні чотири роки.

ОЙ ТАМ ІДУТЬ СТРІЛЬЦІ!..

Змагання з стрільби по живих мішенях відбуваються щоночі у місті Севастополі. Озброєні до зубів працівники місцевої контори «Заготживсировини» при світлі місяця стріляють по бродячих котах і собаках, а вбивають, як правило, настрій у мешканців міста, заважаючи їм спокійно спати.

ЧАКЛУН І ЖИВА ВОДА

ПОЛТАВСЬКА обл. (Кор. ТАП) Злий чаклун наслав страшну кару на жителів славнозвісного Миргорода. Оселившись у зміщторгу, він повністю вивів з ладу машину, яка заряджає сифони газованою водою. Злий чаклун також закрив для місцевого населення всі джерела мінеральної води, що називається «Миргородською». Жодної пляшки «Миргородської» не знайдеш у місті днем з вогнем.

Тому з Миргорода подалися гінці в усі кінці, щоб дістати живої води та позбутися біди — вигнати з міста злого чаклуна, який мучить людей спрагою.

Телеграфне Агентство Перця

ВІСТІ З АРХІВУ

ТЕРНОПІЛЬ. (Наш кор.). Здано до архіву старших інспекторів та бухгалтера Тернопільського районного відділу соціального забезпечення. Іншим працівникам цього відділу не пощастило ввіпхнутися навіть у тісну архівну кімнатку, і вони застрягли в коридорі. Ділові папери для зручності складаються просто під столами, на підлозі, а відвідувачі, особливо в дні засідання комісій, тренуються ходити по стелі.

«ПЛП»

Село **КОПІЇВКА** Іллінецького району на Вінниччині. Правління артілі імені Леніна терміново замовило партію портативних літальних пристроїв (ПЛП) для колгоспних автомобілів. Сподіваються, що вантажні машини, оснащені такими пристроями, зможуть перепурхувати через річку Сіб, яка відділяє Копіївку від головної автомагістралі. Такий надзвичайний захід викликаний несправністю двох містків, і тепер шоферам, щоб перебратися через річку, доводиться давати гак у 40 кілометрів по розбитому шляху.

КАСИ ПРАЦЮЮТЬ...

АТС Жовтневого району м. Києва доводить до відома мешканців будинку № 82 по Тургенєвській вулиці, що абонементна плата за виключені на час капітального ремонту будинку телефони протягом 1966 і 1967 рр. регулярно надходила до каси АТС.

У зв'язку з закінченням ремонту і заселенням будинку, абонементну плату за виключені телефони з січня 1968 р. і по цей день, як і раніш, приймають всі ощадні та комунальні каси.

Включення телефонів, як обіцяв начальник міського телефонного вузла т. Володін, відбудеться точно на тім тижні після дощика в четвер.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Під його кутом зору.

ЧИМ ХАТА БАГАТА

Ніч. Гасне остання лампочка.

— Пора! — кажуть блощиці.

Кажуть чи не кажуть — точно не встановлено. У всякому разі до діла приступають негайно. І тоді в гуртожитку Кіровоградського заводу «Червона зірка» починаються криваві сутички.

Кінчаються вони, як правило, зі сходом сонця. На якийсь час настає перемир'я.

В цьому перемир'ї, кажуть, неабияка заслуга Юрія Сергійовича Котова — коменданта гуртожитку. Юрій Сергійович взагалі — людина миролюбна. Він, наприклад, уже давно примирився з тим, що мешканці гуртожитку готують собі їжу в тих же самих кімнатах, де сплять.

— А що поробиш,— розводить він руками,— коли нема кухонь.

— А чому нема кухонь?

— Та от під час капітального ремонту збиралися їх зробити, але все якось не виходить...

Якось не виходить нічого і з тими місцями, до яких пішки добираються навіть царі. Є в гуртожитку і водопровід, і каналізація, є і відповідна площа для обладнання цих куточків, а все ж бігати людям доводиться і влітку і взимку на подвір'я.

Треба сказати, що Юрій Сергійович Котов — не тільки комендант, він же за сумісництвом і вихователь у гуртожитку.

З виховною метою недавно повів своїх підопічних до місцевого краєзнавчого музею.

— Бачите, — показав він,— з якими грізними страховищами доводилося воювати первісній людині. І нічого — переборювала труднощі. А ви якихось нікчемних блощиць злякались...

Дійшло!

Тепер хлопці вже ні на що не скаржаться. Принаймні, в присутності коменданта.

— А чому,— обурилися працівники завкому «Червоної зірки», — чому вас зацікавив саме цей гуртожиток? У нас є і кращі.

Послухавшись доброї поради, ми завітали до найкращого — того, що розмістився на вулиці Карла Маркса, 9.

Вестибюль — не менш привабливий, ніж у міському готелі. Дзеркало на повний зріст, м'які крісла. Диван. Газети і журнали на столах...

Ідемо і з радістю думаємо: при бажанні все можна зробити. У приємному настрої доходимо аж до перших дверей, що ведуть у житлові кімнати, а далі йти ноги відмовляються. З дверей несе таким їдким чадом, що слона з ніг може звалити.

— Печеня трохи підгоріла,— інформують нежонаті, що живуть у цій кімнаті.

— Це що ж, і у вашому гуртожитку кухонь немає?

Власників підгорілої печені таке недоречне запитання кровно образило.

— Як — немає?! — хором сказали вони. І, провівши нас по всіх поверхах гуртожитку, продемонстрували нам не кухні, а справжні храми найпередовішого кухонного мистецтва. З газом.

З новенькими чотириконфорними плитами, на яких можна і варити, і парити, і смажити.

Прекрасні кухні!

Єдине, що псує їх вигляд, так це замок, який день і ніч висить на дверях.

Висить він не дуже давно, всього лише півтора року. Бо начальник ЖКВ заводу «Червона зірка» т. Кольц ніяк вільної хвилини не вибере, щоб подати команду — газ підключити!

— А взагалі,— похвалили свого начальника ЖКВ мешканці гуртожитку,— він у нас дядько моторний: спортом захоплюється...

І на підтвердження сказаного повели нас на спортивний майданчик, споруджений тут же при гуртожитку.

Колись на ньому змагалися і волейболісти, і баскетболісти, і навіть тенісисти, а тепер — самі тільки альпіністи. Долають височенну гору сміття, що за зиму виросла.

Її, оцю гору, т. Кольц, кажуть, сотворив виключно із спортивного інтересу. Щоб, значить, на власні очі переконатися, хто кого поборе.

Поборола гора. Відтіснила спортсменів геть на задвірки.

Хотіли ми віддати належне натхненнику цієї перемоги і на весь голос крикнути: «Товаришу Кольцу фізкульт-гора!», та перебив один товариш.

— Хіба ж це спортивне досягнення?.. — їдко всміхнувся він. — От у нас на спортивному майданчику!..

— А де це — у вас?

— В гуртожитку Кіровоградського агрегатного заводу. У нас там один тип і днює і ночує на спортмайданчику. І, знаєте, чого добився? Як розженеться, то розвиває швидкість до ста кілометрів на годину.

Ну, звичайно, захотілося побачити цього феномена. Та виявилося, що це звичайний автомобіль «Москвич».

Він і справді днює і ночує в гаражі, зведеному спеціально для нього на спортмайданчику. Бо про його залізне здоров'я подбав сам заступник директора агрегатного заводу Олексій Іванович Давидов.

Що ж до робітників і робітниць заводу, які мешкають у гуртожитку, то і про них Олексій Іванович — спасибі йому — піклується. Їм він настійно рекомендує робити спортивні пробіжки по асфальтових тротуарах міста.

Гадаєте, люди віддячили своєму керівнику за таку турботу про їхнє здоров'я? Аніскільки!

Заступник директора, правда, не ображається. Він стоїть вище дрібного честолюбства. Невдячність своїх підлеглих він розцінює, як результат недостатнього виховання, бо ж на заводський гуртожиток посада вихователя кошторисом не передбачена.

Інша справа — гуртожиток тресту «Кіровоградпромбуд». Тут і комендант є, і вихователька бог послав. Що саме з його божественної милості сюди прибула Ельвіра Віталіївна Матющенко, люди судять по її янгольському характеру: ні на кого і пальцем не накиває. Навіть на тих, хто замість чаю дудлить в гуртожитку «буряківку».

Якось до гуртожитків швейної фабрики і «Кіровоградпромбуду» навідалися керівники міському комсомолу. І єдине, що вразило їх, так це були стіни спальних кімнат. На стінах — подумати тільки! — висіли репродукції з журналів і — о, жах! — навіть родинні фотографії.

— Зняти! Негайно!! Щоб тут і не пахло цим міщанством!!!

Зняли. І одразу ж густо запахло іншим — казармою. Цього, однак, ніхто з гостей не помітив.

А жаль. Дуже жаль. Бо якби комсомольські ватажки спрямували свої погляди не на одні лише стіни, а трохи глибше і пильніше вникли в життя і побут мешканців робітничих гуртожитків, то вони ще багато чого іншого могли б там побачити.

А втім, які можуть бути претензії до гостей?! До того ж — таких рідкісних гостей...

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

м. Кіровоград.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Соковижималка.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

А. Д. Брагіда прославився в селі Мокрі Велички як маг. Він володів неперевершеним умінням зникати на очах приголомшених спостерігачів. Однак, якщо врахувати, що позаштатний маг був ще й штатним завмагом, то зрозуміло, що його ілюзіоністські вправи не викликали ентузіазму в односельчан. По-перше, аматор-самоук любив демонструвати свої здібності в робочий час. По-друге, магазин у такі дні був зачинений. По-третє, таких днів було 365 на рік.

Дізнавшись про це, Перець попросив голову Ріпкинської райспоживспілки Чернігівської області тов. Рапортиренка прокоментувати повідомлення про виняткові здібності А. Д. Брагіди.

— Ми детально проаналізували аматорську діяльність А. Д. Брагіди й дали йому можливість розвивати своє уміння з відривом від виробництва, тобто звільнили з роботи, — розповів тов. Рапортиренко. — Водночас єдиному прихильнику таланту колишнього завмага — голові сільського споживчого товариства В. І. Мартиненку вказали на те, що в робочий час не слід заохочувати подібні атракціони.

Мал. Й. КОГАНА

— А я на побачення завжди йду з квітами у горщику — скільки не чекай, ніколи не зав'януть.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Не чіпай, то ж блешня!
— Так зате закордонна...

Володимир ІВАНОВИЧ

Апробація-дегустація

Дегустатор строго
Ставився до праці,
Досвід був у нього
В справах апробацій.

Всі хвалили навіть:
«Пробуючи вина,
Він оцінки ставить
Мудро і сумлінно».

Ну, а ми — хилили
Все без апробацій,
Гомоніли, пріли,
Наче в Лізі Націй!

Раптом дегустатор
За одну хвилинку
Виставив «Мускату»
Вище всіх оцінку.

Тут мою ватагу
Мов зірвало з цепу —
Захищать «Малагу»
І «Перлину степу».

Всі аж цапки стали:
— Це невірна проба!!!
І гуртом спитали
Діда винороба:

— Чи з «Мускатом» справа
Досить об'єктивна?..
Винороб лукаво,
Чесно відповів нам:

— Я і сам не знаю,
Дорогі браточки,
Бо вино давав я
З... однієї ж бочки!

ПОБУТОВА ІСТОРІЯ

Пам'ятаєте знаменитий вислів: «Всі щасливі сім'ї схожі одна на одну, кожна нещаслива сім'я нещаслива по-своєму». Мудрість цих слів легко довести звичайною побутовою історією.

Сім'ї купували пральні машини «Карпати». Однаково дорого за них платили. Однаково довго домовлялися з вантажником про умови транспортування. Однаково полегшено зітхали, коли нарешті обнова зайняла своє місце у квартирі. Однаково світилися очі у жінок, коли вони дивилися на кнопку з написом «пуск». Володарі чуда побуту почували себе однаково — щасливими... поки кнопка ще не була натиснута.

Коли ж кнопку натиснули, всі сім'ї одразу відчули себе нещасливими. І кожна нещаслива сім'я була нещаслива по-своєму. В одній машині не працював віджимний пристрій. У другій — заїло активатори. У третій — не працювала центрифуга. У четвертій — відмовило реле часу. У п'ятій — поржавіли баки. У шостій — вийшов з ладу мотор. У сьомій розпліскувалася вода...

Речі, як і люди, мають свою біографію. А біографія у пральної машини «Карпати» славнозвісна. Славнозвісна рекордною кількістю комісій, що перевіряли її якість. Рішення всіх комісій було одностайне: виробляти пральні машини «Карпати» припинити, заборонити торговельним організаціям приймати заводську продукцію доти, поки на підприємстві не вживуть заходів.

Заходів було вжито. Директор Ходорівського заводу пральних машин т. Шварц зібрав актив, на якому суворо засудив брак і бракоробство. І «Карпати» знову прикрасили вітрини госпмагів.

Знову прибували на завод всякі комісії: покупці скаржилися, покупці обурювалися. І цього разу машини були визнані непридатними.

Директор оперативно відгукнувся і на цей акт експертів. Він знову зібрав актив і вирішив не тільки «засудити брак, як такий, а й намітити заходи по боротьбі з ним».

І коли чергова партія пральних машин перекочувала до квартир покупців, експерти знову порушили спокій майстрів побутової техніки. І знову наклали заборону на продукцію.

І тоді директор не витримав:

— Не вірю! — сказав він. — Не вірю в об'єктивність комісій. Хай компетентні спеціалісти доведуть, що наша продукція — брак.

Компетентних спеціалістів викликали з Москви і Львова, із Жданова і Кишинева. Високий консиліум констатував: у кожній партії 87 процентів браку!

Вшосте заборонили випуск «Карпат». І знаєте, що зробив директор? На який відчайдушний крок наважився? Позбавив виробничників премій! Шість років бракороби премії одержували, а на сьомий директор вирішив, що якось незручно преміювати бракоробів.

Рішуча діяльність була високо оцінена: «Карпати» вписувалися в Інтер'єри квартир покупців, надовго позбавляючи їх спокою.

Хтозна, може, якби споживач почув, якого страшного покарання зазнали бракороби, він би не так розлючено атакував усі інстанції, не так категорично вигукував: «Гроші назад!»

Бувають же такі пародокси. Існує реальне підприємство, де працюють — ходять, метушаться, розмахують молотками — реальні робітники. У реальних робітників існують реальні трудові книжки, розряди, кваліфікації. Керує ними справжній директор. У справжнього директора є справжній заступник. І є ще на тому підприємстві відділ технічного контролю з реальним начальником. І бухгалтерія, де реальні робітники одержують зарплату реальними грошима.

І лише одне нереальне на підприємстві: те, що завод пральних машин випускає пральні машини. Це залізні тумбочки, столики для шахів, підставки під фікуси — що завгодно, тільки не пральні машини. Бо прати в такій машині все одно, що смажити яєчню в холодильнику.

Фантастично, чи не правда? Десятий рік підряд на очах у всього чесного люду ходорівський завод випускає браковані пральні машини. По кілька десятків тисяч штук на рік! Але фантастичніше інше: торговельні організації й досі люб'язно пропонують їх покупцям.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

ЗНИКЛО ХАМСТВО

ГУМОРЕСКА

Мене викликав редактор і сказав:

— Тепер оголошено місячник боротьби з хамством. Отже — 200 рядків в номер на хамство. Готуйте!

Сідаю в тролейбус. Людей багато. О, здається, тут можна буде почути:

— Куди ви лізете!

— А що мені — по головах іти?

— Таксі бери! Інтелігент собачий!

— Сам осел! Від хама чую!

Нічого подібного. Тиша. Спокій. Пасажири дрімають в кріслах. Водій оголошує зупинки. Чоловіки уступають місця жінкам, юнаки — бабусям, усі беруть квитки. І лише пожовклий від часу плакат «Где же совесть человека, который едет без билета?» нагадує про те, що тут колись проїхав «заєць».

Що ж робити? Скільки ж можна отак їздити? Піду краще в гастроном. У своєму районі. Там мене частенько окочували хвилі хамства. Якось я брав «дарницький зельц». На вітрині красувалася апетитна мозаїка з м'яса, а мені нарізали хтозна-чого.

— Дайте отого! — просив.

— Беріть, якого дали! Весь однаковий! — не моргнувши оком, відповіла продавщиця.

— Ну то я й прошу з отого шматка!

— Не хочете, зовсім не беріть! — вона сердито додала подружкам: «Ще кожне буде перебирати!»

На моє щастя та сама продавщиця стоїть за прилавком. «Візьму сиру! — думаю я. — Із сиром завжди найбільше клопоту!»

— Триста грамів «Російського»!

— Нарізати чи шматочком? — ввічливо запитує продавщиця.

— Нарізати! («Зараз як нашмагає товстими шматками, та ще обрізків додасть!»).

Сир лягав з-під ножа пелюстками чайної троянди.

— Свіжий! Сьогодні одержали! — посміхнулася продавщиця.

Вона подала акуратно загорнутий пакетик.

Невдоволений, виходжу з магазину. Не так мені потрібний був той сир, як хамство. Але що ж ти вдієш! Знають і тут про місячник. Так воно завжди буває: ти не чекаєш хамства, а воно тут, ти спеціально шукаєш його, а воно як крізь землю провалилось.

Що робити далі? Хіба піти у їдальню, де я завжди обідаю. Згадалося, як один молодий чоловік просив дати йому замість тушкованої капусти відвареного рису.

— Рис іде тільки під «бефстроганов»! — сказали йому.

— Але ж я дієтчик! — умовляв чоловік.

Не знаю, чим там скінчилося. Кричав чоловік, кричала касирка, кричала роздавальниця. Вибіг шеф-кухар і теж кричав.

— А куди мені йти, до міністра? — нервував чоловік. — Я до міністра таки дійду!

По-моєму, він у той день не обідав. Ходив у міністерство, бо «гарнірну проблему» не вдалося вирішити на місці.

...Роздавальниця з двома білими тарілками в одній руці запитливо дивиться на мене.

— Шніцель, — кажу.—Але не з вермишеллю, а з рисом! (Терпіти не можу рису!).

— Будь ласка!

— Але ж у меню у вас написано «Шніцель з вермишеллю», — кажу я.

Роздавальниця кокетливо грає очима:

— Смаки в людей різні! Той любить попа, той — попадю, а інший — свинячий хрящик!

— Дякую! — простогнав я

От уже й пообідав. А матеріалу для фейлетона нема. Зникло хамство, хоч плач. Воно то й нічого: люди задоволені. У всіх добрий настрій, на обличчях — посмішки. Наче легше дихається, коли нема хамства. Але ж мені треба 200 рядків у газету! Я ж на роботі. Цілий день блукаю по місту. Під вечір похнюплений плетуся в редакцію. Злий, як сто чортів. Злість просто розпирає мене зсередини. А тут ще як на гріх — темно в ліфті. Перегоріла лампочка, чи що. Вступаю в темну кабіну, а там — повно людей, і я з розгону стаю комусь на ногу.

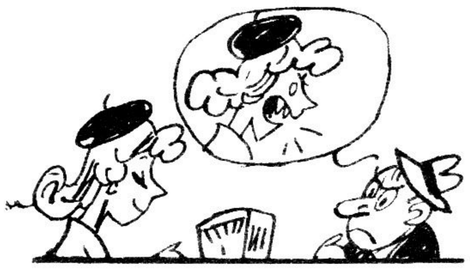

— Цссс! — підскакує хтось, мов ужалений. — На улюблений мозоль!!

— Нічого з тобою не станеться!—мимрю я. — А коли тісно, замовляй персональний ліфт!

— Слухайте, це хамство!

— Ет, який ніжний! Від хама чую! — з серцем кажу я.

Кабіну виносить нагору і — о, леле! В яскравому світлі я бачу... свого редактора, який, шкутильгаючи, виходить з ліфта. Щастя, що він стояв спиною. Він не помітив мене. Спокійно і весело глянув, коли я входив до нього в кабінет.

— Зникло хамство! — розвів я руками. — Жодного факту за цілий день!

— Погано шукали! — криво посміхнувся редактор, — потираючи ногу. — Щойно зі мною в ліфті їхав такий хам! Ну просто махровий хамлюга! Наступив на ногу, а потім замість того, щоб вибачитись, ще й облаяв мене... Шкода, що я не затримав його та не спитав прізвища. От про нього могли б і написати.

— Шкода! — зітхнув я, дивлячись під стіл.

Валентина ДУБ.

м. Київ.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

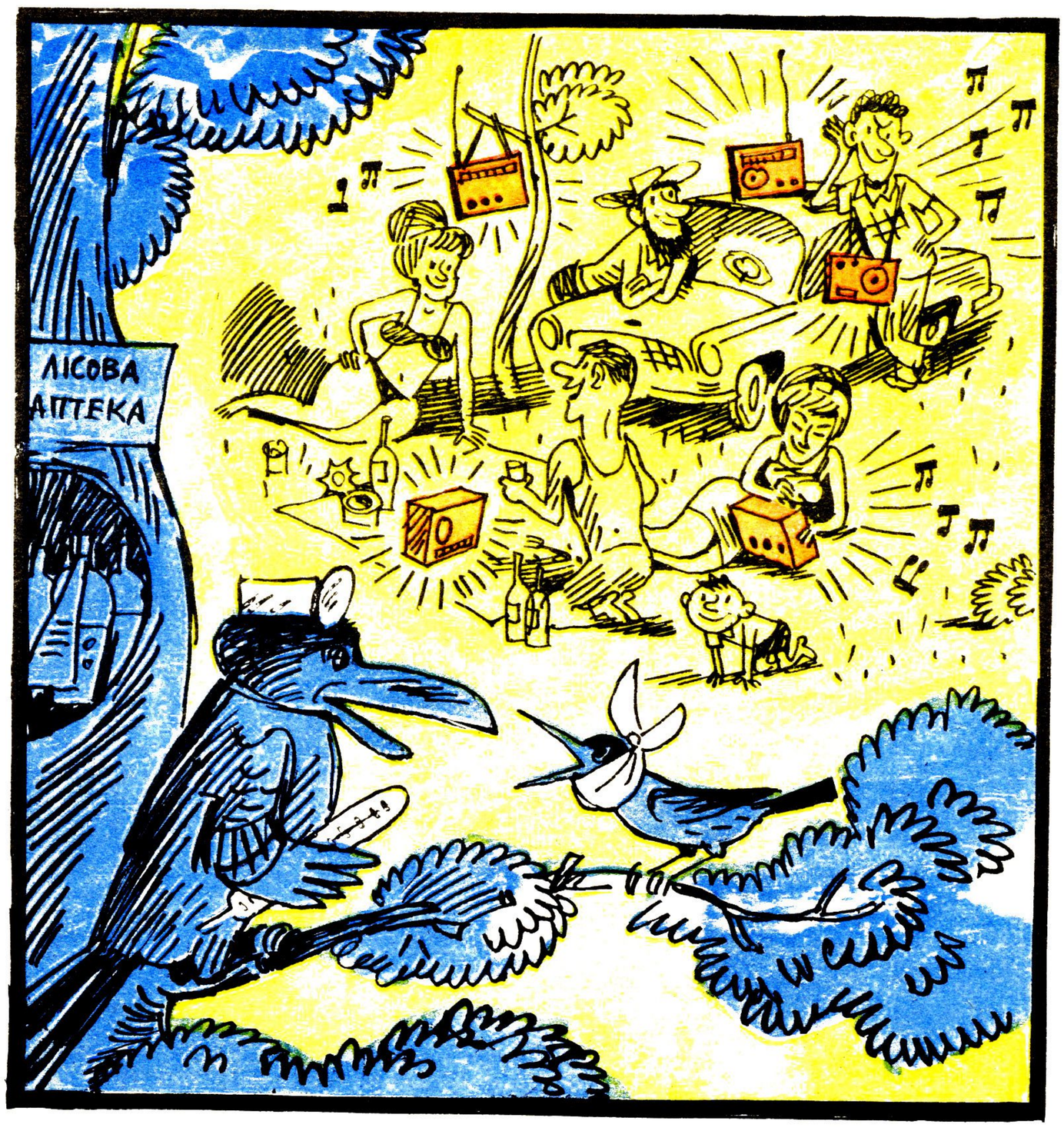

— Що з тобою, соловейку?
— Транзистори оглушили...

Мал. К. ЗАРУБИ

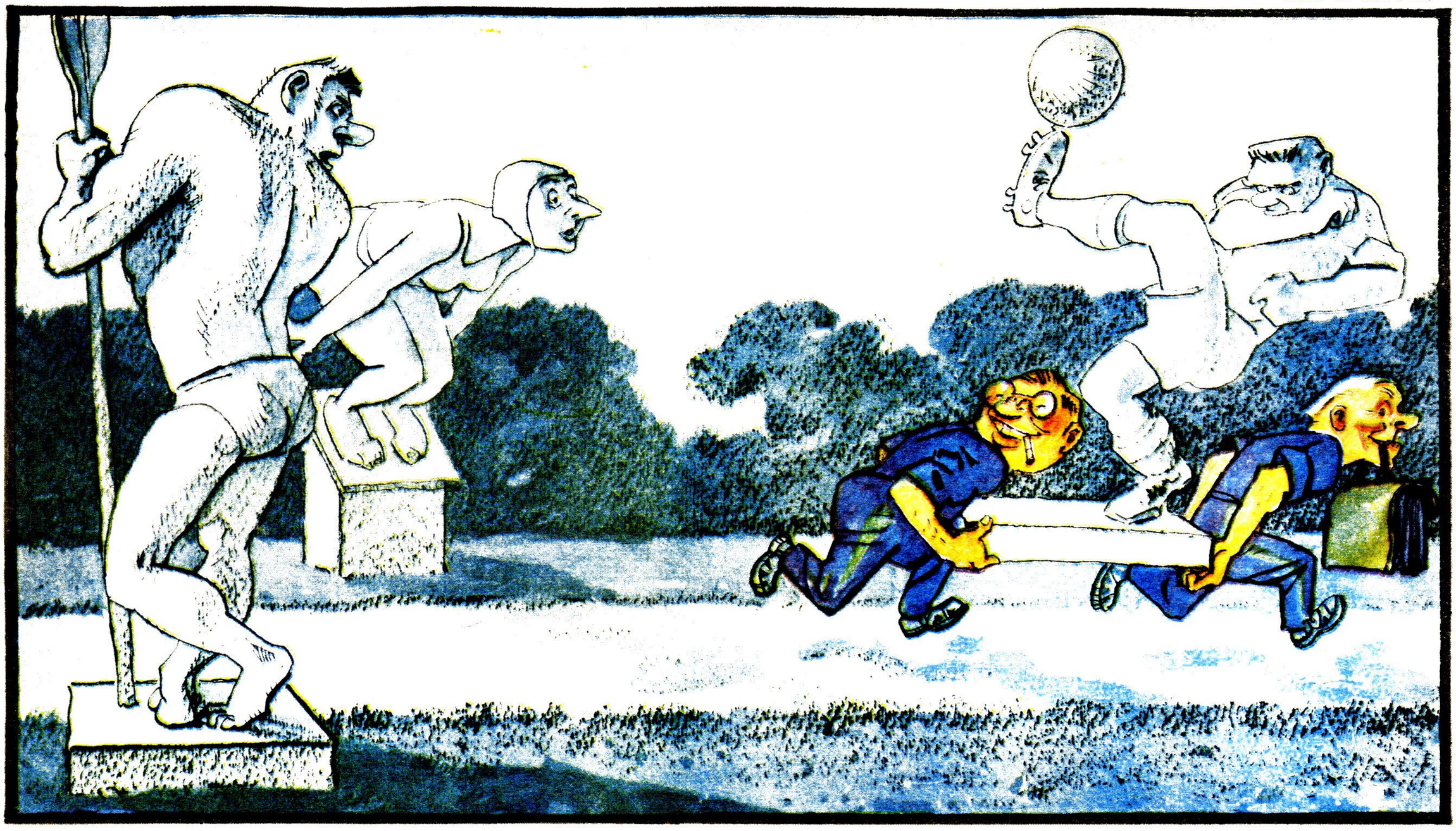

— Все-таки їм пощастило переманити його в своє спортивне Товариство.

ЧОМУ РЕВУТЬ МАШИНИ?

Полтавщина здавна славилася галушками. І хлібом. Пахучим полтавським хлібом. Полтавчани кажуть: «Хочеш справжнього полтавського хліба, їдь у Семенівку».

І я поїхав. Прямо на завод.

Завод привітав мене незвичайним ревом:

— Бу-е-е! Бу-е-е! Бу-е-е!

Перше враження, ніби реве осел. Друге — ніби ріжуть корову.

— Що за звір реве? — питаю.

— Машини. Тістомісильні машини,— відповідають.

— А що, їх ріжуть?

— Їх вже давно порізали. Механік заводу О. С. Миколенко якісь язички їм поодрізав. Тому й ревуть.

Те, що машини ревуть, не страшно. Страшніше, що вони стрибають. Уявляєте залізну діжу вагою до чотирьохсот кілограмів, яка танцює. А біля неї танцюють п'ять жінок. Тримають діжу і руками і ногами. Це зветься комплексною механізацією. Три тістомісильні машини має обслуговувати одна жінка. Але одна не обслужить і одної. Навіть, якби вона мала комплекцію і силу Жаботинського. Тому, як машина реве, до неї біжить увесь цех. Біжать приборкувати. Не біжить тільки директор заводу В. П. Третяк. Він байдужий до реву. Байдужий до скреготу. Байдужий до голосу робітниць.

На Семенівському хлібозаводі двадцять шість тістомісильних діж. З цих двадцяти шести спокійно поводяться лише дві. Решта — ревуть. Решта — несправні.

Директор заводу разом з механіком безпорадно розводять руками. Що ми, мовляв, можемо. Нема язичків і болтиків. Формувальної машини для бубликів і булочок нема.

— Ніде нема?

— Та ні. Є в Черкасах. Але треба їхати.

Бак для води є в Полтаві, але треба їхати. Раковини є на базі райспоживспілки, але треба йти. Формувальні машини також десь є. Але треба їхати. Усе є. Нема тільки кому їхати, нема кому йти. Бо нема господаря на заводі. Тому бублики крутять вручну. Тому, як дирекція заводу не крутиться, плану ніяк не викручує. Говорити про перевагу механізованої праці над ручною не треба. А ось В. П. Третяк воліє, щоб хліб випікали допотопними методами. Тоді не треба болтиків і язичків. Тоді ніхто не говоритиме про поламані механізми, ніхто не вимагатиме їх ремонту.

В. П. Третяк у своїх поглядах на механізацію ручної праці не єдиний. На станції Ічня Чернігівської області стоїть розвантажувальна машина Ічнянського районного відділення «Сільгосптехніки». Мінеральні добрива розвантажують вручну, штрафи за простої вагонів платять. А машина стоїть. Розстроєна. Бо в «Сільгосптехніці» не вистачає, чи то спеціалістів, чи настрою, щоб її настроїти.

Розвантажувальна машина Ічнянської райспоживспілки також іржавіє на станції Ічня. А вагони також вручну розвантажують. Правда, одного дня голова райспоживспілки В. Г. Чемерис та директор складу-магазину М. П. Марченко забігали, наче комплексно механізовані. Брезентом машину окутували, шпарини затуляли. Та не від дощів і негоди. А від комісії якоїсь.

Повернемося знову на Полтавщину. На Семенівський хлібозавод. Прислухаємося до отого реву машин. До голосу людей прислухаємося:

— Машина, як людина, — кажуть робітниці, — Любить турботу і увагу любить. Не терпить вона байдужості. Черствості не терпить...

А ось Полтавська облспоживспілка терпить байдужість В. П. Третяка. Чернігівська облспоживспілка і Чернігівське обласне об'єднання «Сільгосптехніки» терплять байдужість голови Ічнянської райспоживспілки і начальника районного об'єднання «Сільгосптехніки». Скільки людського поту і нервів коштує те їхнє терпіння, скільки народних грошей у нього вгачено, скільки шкоди приносить воно виробництву, ніхто не набрався терпіння підрахувати.

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.

Золота жінка

Раз ішов собі додому,
Думав, трапиться біда,
Бо горілка, як відомо —
То не пиво й не вода.

Але сталось, як ніколи,
Вийшла жінка на поріг:
«Де ти бродиш, моя доле,
Бачу, знову занеміг...»

Притулився я до стінки,
Чи то, часом, щось не те...
Ну невже в моєї жінки
Стало серце золоте?

А вона мене під руку,
До кімнаточки веде.
І мою важучу муку
На м'який диван кладе.

Роздягнула до сорочки,
Я лежу собі, як пан.
А вона мені — примочки,
А вона мені — нарзан.

Не питає, де зарплата,
Шепче: «Спи, коханий, спи.
Тільки більше так багато
Тої клятої не пий...»

Сам не знаю, що це сталось,
Замість грому — мир і лад.
Ніби вчора ми побрались,
А не десять літ назад.

Я до жіночки горнуся,
До грудей своїх тулю.
Аж прокинувся — дивлюся:
Сам один... під плотом сплю!

Олександр БОГАЧУК.
м. Луцьк.

Літературні пародії

Олесь ЖОЛДАК.

З нових вибриків Пегаса

КРЕДО

(Д. Павличко)

Писемний стіл. Чорнило і папір
Та на хресті розп'ятий син Єгови...
Вестиму знов римовані розмови
Неправді і олжі наперекір.

Від Коломиї до Кавказу гір
Мого Пегаса гримкотять підкови,
І никнуть чорноризці-суєслови,
Із молитовних зиркаючи нір.

Та ба, гукають критики мені,
Щоб попустив Пегасові вудила
І не розбив копитами кадила.

Щоб вийти у поети провідні,
Скакати буду далі на коні
І до похвал не матиму я діла.

ЛІРИЧНИЙ ПРЕЛЮД

(А. Хижняк)

Бувають же метаморфози —
Відходжу, братці, я від прози,
Бо щось, як класики говорять,
«Лета к игривой рифме клонят...»

Отож, не плачте, добрі люди,
Переключаюсь на прелюди.

Читав я їх на цілині
І, знаєте, в декадні дні
Вони сподобались мені.

За них казахи, окрім рису,
Носили відрами кумису.

Тепер виношую поему
На виключно цілинну тему.
Таке писатиму, що ну!
Ще й по модерному утну.

ЛИСТ ДО ХОМИ ЗАБІГАЙЛА

(За С. Олійником)

Знову пишу, бо обурений знову
І принципово, Хома!
Ви пам'ятаєте нашу розмову?
Силос... і ваша кума...

Вас я застукав на храмове свято,—
Бражку пили вакурат.
Ви посміхнулись тоді п'янувато:
— Що ж, опишіть, винуват...

Вас я проперчив на цілу бумагу,
Знають усі читачі,
Як виступали ви, хилячи брагу,
В Теклі-куми на печі!

Слухали вірша мого звідусюди
У виконанні Сови.
Падали в залі від реготу люди,
Реагували!
А ви?

Знов у куми заглядаєте в пляшку,
Ходите рачки в «буфет»
І заявляєте, хилячи бражку,—
Мов, не читав я газет...
Можете вірша мого не читати,
Малосвідомий Хома.
Хочу одне я у вас запитати,
(Знає нехай і кума!) —

Хто вам дозволив, мені б ви сказали,
Чарку відсунувши вбік,
Ігнорувати газети й журнали
І передплату на рік?

Чхати на пресу — порадницю щиру,
І журналістів актив,
Чхати на гумор і нашу сатиру,
І на «Слідами листів»?

Ні, це неправильно з вашого боку,
Треба газети читать
І передплачувать пресу щороку,
А не з кумою гулять!

В РАЙМАЗІ

(Сценка)

— Які цікавлять вас товари:
Електролампи, окуляри?
Є туалетне гарне мило,
Хороші зошити, чорнило...
А може, обувної мазі?—
Спитали діда у раймазі.

— Та ні, просила баба вчора,
Щоб я привіз їй мухомора,
Бо розвелися мухи кляті,
Не може влежати у хаті...

— На жаль...— зітхнув завмагазину,—
А втім, заждіть, одну хвилину!
Якщо так просите, будь ласка,
Візьміть переклади Люб'язка,

А на придачу ще до цього
Ось повістуха Вербового,
А це якогось Білобурки
Зостались тільки палітурки,—
Щоправда, вицвілі, зелені,
Але нічого, по кишені.
В раймазі нашому ці твори —
Як незамінні мухомори.

КОСМІЧНА КОПИЦЯ

«Я сів не в той літак»
(М. Вінграновський).

Я сів не в той трамвай.
Тобто у той трамвай,
Але то був не той трамвай.
Він був копицею
(Дядько Гордій на ньому
Возили сіно базарювати).
Ось уже копиця — як кам'яниця.
Ось уже вона як телевежа.
Як Лаврська дзвіниця.
Як міжпланетна ракета.
Як — я!
Гей, копице, озовися!
Полетімо в космос
Та запалим люльку,
Не барися...

БУМЕРАНГ ПРИНЦИПУ

«Вах, Модільяні, ми з вами п'яні»...
(І. ДРАЧ «Принципи бумерангу»).

«Анахорети й сибарити,
Громили, бевзі й ерудити...»
(І. ДРАЧ «Ідея фікс»).

Тітка Секлета виловлювала квартою
Зорі зелені в синій калюжі.
Сивий Ейнштейн був її співавтор,
Хоч у космогонії знався не дуже.

Баба Корупчиха пояснювала Канту
Категоричний імператив добра.
Йсусу Христу чаклун із племені банту
Доводив, що Пікассо вищий, ніж Брак.

Дочці мільйонера в тій гаспидській Гамериці
Пересадили яєчник з кобили мустанга,
Щоб Морган з Дубіліним громадили в гістериці
Геп на ген,
конструюючи Геніальність.

Фелліні Драчеві посміхався компрачикосно.
Кадри абракадабри танцювали твіст на екрані.
Анатолю Макарову від засмаглих
човників-німком ставало млосно:
Його лякали дівочі «пахучі два струмки,
дві полохливі сарни» [1].
Анахорети грали в футбол з сибаритами.
Галахи з флігель-ад'ютантами в аксельбантах
грали в шахи.
Поети викручували м'язи ритмам
І робили з віршем шахсей-вахсей
і шахер-махер.

Вірш поламав язика. Глузд з'їхав з глузду.
Був Нансен — став нонсенс.
На груші повісився сенс.
Скептичні слони гуляли по клавішах абсурду.
Розпродаючи істини — за дюжину пенс.

[1] Див. статтю А. Макарова «Сприймати світ всерйоз...» у «Літературній Україні», 1968, № 29.

Юрій ІВАКІН.

КОЛИСЬ І ДЕСЬ...

Біжить, мов доганя когось.
Чи, може, так здалось,
Співає щось. Шумить про щось
Уже серед колось.

Іван МАЛИШ.

з вірша «Струмок». (Збірка «Серцем — любити» видавництво «Прапор»).

Колись якось десь довелось
Іти серед колось,
Чи то подумав я про щось,
Чи то мені здалось,
Що то казав десь щось чогось
Комусь про когось хтось.

Юрій РИБНИКОВ.

м. Полтава.

ДІЄСЛІВНИЙ ЕТЮД

Я встаю,
Ти встаєш,
Він, вона, воно встає,
Ми встаємо,
Ви встаєте —
Всі встають!

Дмитро ЧЕРЕДНИЧЕНКО

«Вставати». (З циклу «Дієслово», ж. «Дніпро», № 5, 1968 р.).

Прочитавши цей вірш-потіху,
Я лягаю,
Ти лягаєш,
Він, вона, воно лягає,
Ми лягаємо,
Ви лягаєте —
Всі лягають —
Од сміху!

Октавіан КАРПОВИЧ.

с. Великі Гадомці
Бердичівського району
Житомирської області.

ФІОЛЕТОВІ РОЗВОДИ

Олексій ОПАНАСЮК *

Верби в гурти збилися... А я сам...

Прокинувшися по обіді та поковдявшися на ліжку, посьорбав зеленого борщу. Скривився — пече. Одчинив навстіжень двері, вишульпався на закізячене подвір'я.

Ген закурявілося небо. Вітька «Волгою» поїхав. Кандидат. М-да...

І розводи в туманах і тумани в розводах. Коб-то знав хто, як наскучувала оця окремішність.

Слава богові, випрошкує дядько Марко з човном під пахвою. Оце погомонимо.

— Ти живеш у місті?

— Ага.

— На трамваї їздиш?

— Ага.

— Авжеж, авжеж. Великою людиною став. Пам'ятаю, ти ще малюпінечким на пісочку пальцем завжди писав. Вже тоді задумувався, і Марфа казала, що грамотним будеш...

Репіжив дощ, щось всередині довго і надривно дренькотіло, перешебуршуючи сині спомини. Довго не розбруньковувалися дерева, і враз у старенькі двері постукали.

Дядькові Роксену нетерпеливилося.

— Дхавай, дхавай! Ще й не ихопереснув, а вже застрях... Інтхелігенція!

...Дивлюся на небо і п'янію од пахощів капронової блузки. По тілі розливається щось п'янке, величне, космічне. Мій огріток щастя! Яка ж вона красива! Особливо тоді, коли плаче.

— Плач, моя люба, плач. Он вже бульки на воді здіймаються від твоїх сліз. Це на дощ. А дощ— на врожай.

Пішла...

Дивлюсь собі під ноги.

Літо.

Хмари — вівці.

Небо — цинкове відро.

Під розлогим кучерявим осокором з сухою гілляною стою я.

Шумлять жита, дозріває літо.

Жита...

Петро ФЕДОТЮК.

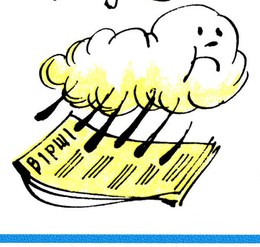

ПЕРЕВТІЛЮЙМОСЯ!..

А потім стану кристалатим кленом...
Микита ЧЕРНЯВСЬКИЙ. «До пісні».

Де я? Хто я?
— Крапелина..
Крапка я в кінці рядків.

Борис ОЛІЙНИК «Коло».

Я стану джерелом...
Я стану хвилею...
Я стану словом,
Я стану хмарою...

Лесь ГЕРАСИМЧУК. «Уліссів лук» *

Стану я звуком, стану я хмаркою
Словом, конвертом, поштовою маркою,
Крапкою, комою, рискою, дужкою,
Морем, ставком, озерцем чи калюжкою,
Хвилею, річкою чи крапелиною,
Кленом, тополею, грабом, калиною,
Пнем непорушним чи просто колодою,
Щоб тільки якось угнатись за модою!

Микола ДМИТРІВ.

с. Богородчани
Івано-Франківської області.

* Автор книги «Жита». В-во «Молодь», 1968 р.

* Всі виписки зроблено з віршів, надрукованих у журналі «Вітчизна».

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Я свого малого он як пильную — він од мене ні на крок...

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

— Лікарю, зцілися сам, — казали у Куликівському районі на Чернігівщині головному лікареві Салтиково-Дівицької лікарні Л. Заведєєву. Л. Заведєєв довго не розумів, чого від нього хочуть. А хотіли від нього одного, щоб він уважніше ставився до хворих, більше заглядав у палати і менше — у пляшку.

Докотилась чутка про лікарську хворобу й до нас. Ми зрозуміли, що Л. Заведєєв сам від цієї хвороби не вилікується. Тому попросили Чернігівський обласний відділ охорони здоров'я вилікувати головлікаря з С.-Дівицької лікарні.

Як повідомив нам заступник завідуючого обласним відділом охорони здоров'я т. Литвин, Л. Заведєєва, може, ще не зцілили, але з посади головлікаря попросили.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— А тут ви бачите рідкісних тварин!

Гуморески Олександра Саленка

Олександр Петрович Саленко народився у 1937 році. За професією він інженер-кораблебудівник. Живе і працює в місті Херсоні. Там і розпочав Олександр Саленко свій творчий шлях гумориста. Його гуморески та фейлетони друкуються на сторінках херсонської обласної газети «Наддніпрянська правда», в журналі «Крокодил» та інших виданнях.

Сьогодні з творчістю Олександра Саленка ми знайомимо наших читачів.

Хто перевиховає Люську?

У нашому восьмидесятиквартирному будинку Люська не була взірцем. Вранці вона йшла на роботу, а увечері в її квартирі гримів магнітофон і підпилі хлопці горланили «Терезу».

Сусіди скаржились на те, що Люська заважає їм спати, а на зауваження відповідає лайкою і показує дулі.

Питання постало на домовій раді.

— Люську треба перевиховати! — палко сказав я, звертаючись до членів ради. — Вона молода, освічена, але стала на хибний шлях. Треба вирвати її з-під поганого впливу і залучити до громадсько-корисної праці. Пропоную прикріпити до неї кого-небудь з пенсіонерів з тим, щоб той на неї відповідно вплинув. Наприклад, товариша Шаблова.

— Чому пенсіонерів? — схопився з місця старик Шаблов. — Пенсіонери і хор при клубі організували, пенсіонери і з антирелігійними лекціями виступають, само-собою, ті, котрі в бога не вірять. А ті, котрі вірять, озелененням займаються, благоустрій забезпечують. Ні-і, пенсіонери всі при ділі, їх відривати не можна. Люська молода, хай її молоді і перевиховують. По комсомольській лінії.

— Люська не комсомолка! — заперечив я.

— Тим паче! — вигукнув старик Шаблов. — Саме по тобі робота. Залучи її в комсомол, перевір на виконанні доручення, хи-хи, в кіно зводи. Ви, молоді, швидше знайдете спільну мову. А з нас, з старого луб'я, що візьмеш?

Того ж вечора я пішов перевиховувати Люську.

Вона вискочила на сходи розпалена. Від неї пахтіло духами і вином.

— Ще чого? — запитала вона, з викликом усміхаючись.

— Та ось, Люсько, — зам'явся я. — Словом, пора, Люсько, кінчати. Щовечора пиятики в тебе, пісні горлають до ранку, п'яні в під'їздах тиняються, сусідам спати не даєш.

— А тобі яке діло до моїх сусідів?

— Люсько, — суворо сказав я.— Я прийшов тебе перевиховувати і не дозволю, щоб ти була в цій ганебній компанії.

Люська розсміялася мені в обличчя і грюкнула дверима.

Другого дня я пішов у райком комсомолу порадитись.

— От є у нас така Люська,— звернувся я до секретаря райкому.— Що з нею робити?

— Та-ак, — задумавшись, почухав потилицю секретар, коли почув мою розповідь. — Так. Складна історія. Один ти тут не впораєшся. Молодий, зелений, досвіду ніякого. Туди б пенсіонерів кинути.

— Пенсіонери не хочуть. Кажуть, що це справа молодих.

— Ну, добре, — встаючи, сказав секретар. — Поміркуємо, допоможемо.

Він гаряче потис мені руку.

Того ж вечора до Люськи приїхали з міліції.

— У мого приятеля день народження, — нахабно сказала Люська. — Едику, покажи паспорт.

— Пробачте! — ввічливо козирнули міліціонери, докладно вивчивши паспорта Едика. — Бажаємо всього найкращого в праці і особистому житті! Тільки ви, будь ласка, тихіше, не турбуйте сусідів.

— А що їм станеться? — ще нахабніше запитала Люська.

— Людям потрібен відпочинок після трудового дня, а ви їм заважаєте,— ще раз козирнули міліціонери і вийшли з квартири.

Вслід їм з Люсьчиного балкона пролунало «Е-ге-гей, халі-галі»...

Я дочекався Люську на тролейбусній зупинці. Почуття невиконаного доручення пекло мені серце і, тільки-но Люська вийшла з тролейбуса, взяв її під руку... Почав з того, що вона марнує власне життя, що нічого хорошого в майбутньому чекати їй не доводиться і що потім вона шкодуватиме, але буде вже пізно.

Люська якось дивно подивилася на мене і сказала з незрозумілим сумом:

— А ти мені подобаєшся. Ти наполегливий.

І поцілувала мене при людях прямо в губи.

— Еге! — почувся за моєю спиною голос старика Шаблова. — Значить, суміщаєте приємне з корисним. Ось вона сучасна молодь! Ні стиду, ні сорому! Ганьбити треба таких! В райком повідомляти!

Я рвучко відкинув Люсьчину руку і стрімголів побіг вулицею. Але це не допомогло. Наступного дня за рішенням домової ради до мене з метою мого перевиховання прикріпили старика Шаблова. Райком з тією ж метою виділив двох передовиків виробництва, а піонерський загін 6-го класу взяв наді мною персональне шефство.

За себе я тепер абсолютно спокійний.

Але хто перевиховає Люську?

Лінія життя

Все почалось з того, що я в тролейбусі уступив місце жінці. Двоє чоловіків середнього віку взяли мене в класичну футбольну «коробочку» і висадили на наступній зупинці. Моя спроба опротестувати їхні дії була задушена в зародку красномовними помахами пудового кулака в районі мого носа.

— Не радимо займатися подібними штуками! — сказали вони.

Іншого разу я уступив жінці з дитиною свою чергу за пральним порошком. До мене тут таки підійшов старичок і почав крутити гудзика на моєму піджаку.

— Ай-я-яй, юначе! — скрушно сказав він: — Де й чому вас тільки вчили?

— В чому справа? — здивовано запитав я, намагаючись звільнити гудзик.

— Він ще питає! — обурився старичок, апелюючи до черги.— Такий молодий, а вже шури-мури крутить із заміжньою жінкою. І що за молодь пішла: ні сорому, ні совісті.

Черга загрозливо заворушилася, і я змушений був зникнути.

Третю дурницю я вчинив, побачивши бабусю з мішком картоплі. Без особливого успіху вона намагалася перенести його через дорогу.

— Дозвольте! — сказав я і закинув мішок на плече.

— Гвалт! — раптом закричала бабуся.— Рятуйте!

До мене підбігли дужі хлопці з червоними пов'язками. Мішок повернули бабусі, а мене повели у відділення міліції.

Черговий лейтенант вислухав звинувачення і записав фіолетовим по білому: «Чіплявся до літньої жінки і ще невідомо, як би повівся, коли б вона віддала йому мішок».

...Відсидівши належні п'ятнадцять діб, я вдерся в тролейбус і зіпхнув з сидіння жінку.

Вона доводила, що у неї радикуліт, а я сказонув кілька слів, після яких в тролейбусі настала шаноблива тиша.

— Цей вміє жити! — захоплено сказав хтось на задньому сидінні, і тут я зрозумів, що нарешті знайшов свою правильну лінію життя.

Я тут-таки встав і здер приліплений до кабіни водія плакат: «Ніщо не коштує нам так дешево і не цінується так дорого, як ввічливість!»

Ніхто не здивувався.

Ілюстрації до їхньої демократії

Взяті ці ілюстрації з різних куточків «вільного світу», але деякі з них подібні, як близькі родичі.
Воно й не дивина — яка демократія, такі й ілюстрації.

Оце — зразок американської свободи: цьому нещасному негрові ані Ку-клукс-клан, ані поліцейський кийок чи куля — ніщо уже не загрожує у зразковій країні «вільного світу».

А ото — західноберлінська копія з американського зразка.
Власне, зовсім копією це не можна назвати, бо в західноберлінської поліції були й доморощені попередники — гітлерівські погромники. Так що йдеться скоріше про подальший розвиток «старих добрих традицій».

Обурені вбивством Мартіна Лютера Кінга, американські негри вийшли на демонстрації. І охоронці американських «демократичних свобод» не відстають від них — ідуть в одних шеренгах. Отак, як бачите на цій ілюстрації, ідуть.

І знову ж таки західноберлінські крутив'язи не дають американським колегам собі в кашу наплювати. Гляньте, як дружно, як активно вони підтримують демонстранта, обуреного замахом на західноберлінського студента Руді Дучке.

Усі чесні люди протестують проти американської агресії у В'єтнамі. Голландці теж вийшли на вулиці Амстердама, щоб виразити свій протест. А з ними і голландська поліція вийшла. З кийками! І то цілком зрозуміло: де ж ви бачили ту їх демократію хвалену без кийка!!

А оце — типовий портрет самого непрошеного американського поборника «демократичних свобод» у Південному В'єтнамі. В руках у нього — карабін (сказано ж: портрет типовий!). Це наочний доказ того, що свобода південнов'єтнамців для нього дорожча од життя (тих же таки південнов'єтнамців).
Шкуру, як бачите, йому добре полатали. І це — теж типово.

Пригоди Перченяти

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

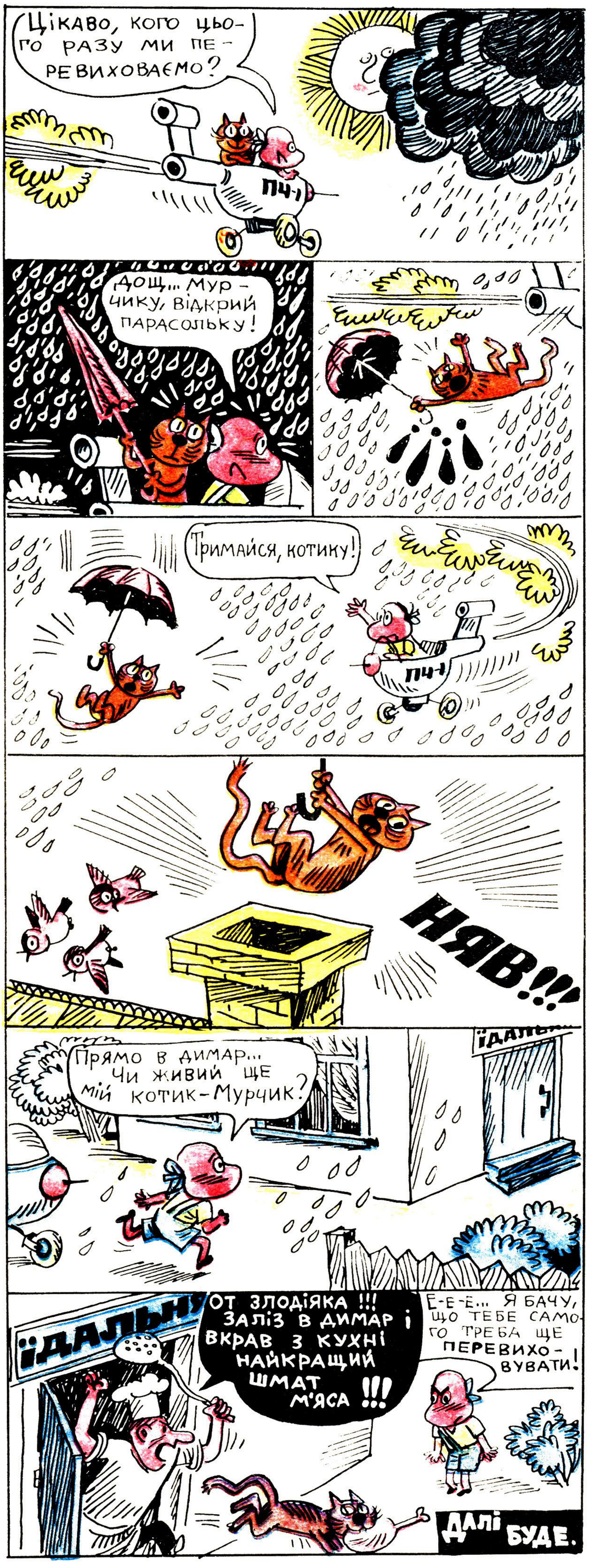

ПЕРЧЕНЯ

СИНОЧОК

Тато поучає: — Мій синочку,
Ну навіщо так бруднить сорочку?
— Мама випере і попрасує!
— Мамі ніколи, вона ж працює.
— Тату, — заспокоює малий,—
Та у мами ж завтра вихідний!..

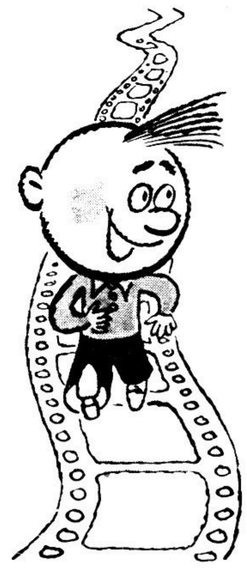

ПОКАЯВСЯ

Гнат в кіно ходив учора
І уроки прогуляв.
Розбирали це на зборах,
Хтось у нього запитав:

— Визнаєш свою помилку?
Чи про це жалкуєш, друже?
— Так, жалкую, — каже гірко, —
Фільм не інтересний дуже.

Вадим БОЙКО.

ЗАЗДРА СЕСТРИЧКА

— Наш Юрко,—дідусь сказав, —
На уроках ловить гав...
А Оксаночка:
— Та ну!
Хай спійма й мені одну!

В. ВИХРОВ.

ЧОМУ БРУДНІ РУКИ!

Аж сплеснула мати в долоні з розпуки:
— Чому в тебе, Грицю, забруднені руки?
А Гриць відповів преспокійно на це:
— Бо тільки що ними умив я лице.

Іван СОЛОВЕЙ.

АНДРІЙКО І МОТОЦИКЛІСТ

Андрійко перебігав дорогу і впав, збитий мотоциклом. На щастя, все обійшлося добре. Щоб якось загладити неприємність, мотоцикліст купив великий пакунок цукерок і приніс до хати. Коли він уже прощався, Андрійко раптом запитує:

— Дядю, а коли ви ще мене зіб'єте?

НЕХАЙ ПІДРОСТЕ...

— От, Танюшо, на тебе вже пальто мале, треба купувати нове, — бідкалась мама.

— Не треба купувати, нехай це пальто підросте та й буде якраз, — відповіла Танюша.

В. СМИРНОВ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Керуюча аптекою № 15, що у селищі Н.-Борова на Житомирщині, тов. Вагіна на рецепти і без рецептів відпускала людям грубощі й образи. Про це написав до редакції житель селища тов. Тодоровський.

Як повідомив редакцію керуючий обласним аптекоуправлінням тов. Соботович, тов. Вагіну з роботи звільнено.

СКАРЖИТИСЬ ДОЗВОЛЕНО...

Він сказав: — Якщо вас не задовольняє моя відповідь, можете на мене скаржитись!

Його відповідь нас і справді не задовольняє, і ми скаржимось.

Але не на нього.

Він ясно відрубав нам:

— Подумаєш — клуб! Плановий пусковий об'єкт!. У нас є що будувати й без вас! Відчепіться!..

Легко сказати — відчепіться! А як? Ми б ще років чотири тому відчепилися, якби не повірили товаришу Лосєву.

А хто б не повірив керуючому облсільбудтрестом?

Договір на будівництво клубу підписав товариш Лосєв. І підрядчика призначив товариш Лосєв. І обсяг робіт визначив товариш Лосєв. Усе ніби зробив товариш Лосєв, щоб збудувати наш клуб, а ми й досі тулимося в старому аварійному «культурному вогнищі». Тулимося та згадуємо про допомогу Хмельницького облвиконкому. Він і рішення про будівництво клубу підтримав, і всю техдокументацію допоміг швидко виготувати. У нас і сумнівів не було, що на ювілейні свята 1967 року матимемо новий, просторий клуб на 400 місць. Та й сам керуючий облсільбудтрестом настроїв нас на оптимістичний лад: давайте ваші 135 тисяч карбованців й одержуйте клуб!

Хто ж підвів товариша Лосєва?

Сам товариш Лосєв!

Подумаєш — сільський клуб, коли в нього по області ого-го які об'єкти! Хай підрядчик сам що хоче, те й робить. І безконтрольний підрядчик — Старокостянтинівська пересувна механізована колона № 2 (ПМК-2) — робив.

У 1965 році плану будівництва не виконав. Провалив він його і в 1966 році. І 1967 рік закінчив на тому ж рівні.

А товариш Лосєв після кожного провалу знову висував ПМК-2 у підрядчики. Так сталося і цього року. Правда, в новому договорі з'явилося щось нове. Клуб було названо «пусковим об'єктом». Це, як кажуть, викликало в підрядчика веселе пожвавлення, і начальник ПМК-2 т. Стасюк не тільки попросив нас одчепитись з тим «пусковим об'єктом», а й дозволив скаржитись на нього.

А кому? Товаришу Лосєву? Щоб він знову підсунув нам Стасюка?!

За дорученням мешканців села Мшанець: КУЛЕША (голова сільради), КОЗАК (секретар парторганізації), ТЕСЛЯ (секретар комсомольської організації), ГАНАХ (бригадир механізаторів), ЯРЧУК (бухгалтер колгоспу).

Старосинявський район
Хмельницької області.

Мал. А. СВИНЦОВА

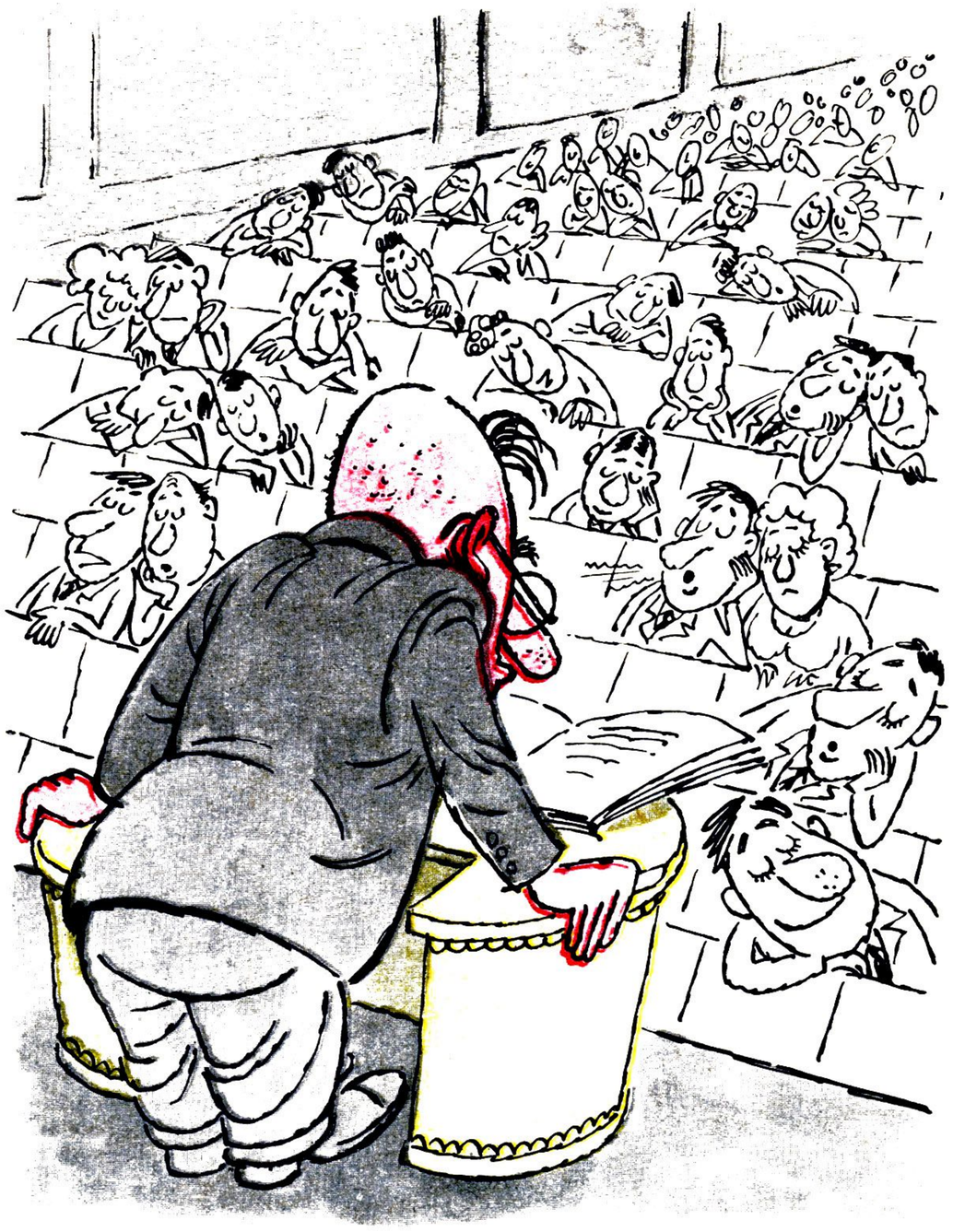

ЛЕКТОРгічний сон.

Народні усмішки

ОДНА КІШКА

— Івасику, твоє домашнє оповідання про кішку, як дві краплини води схоже на оповідання твого брата. Ти не можеш пояснити мені, як це сталося?

— Нічого дивного, бо в нас удома лише одна кішка.

Повідомив Б. МОСКАЛЬ
з м. Львова.

З ГОЛУБА — СВИНЯ

Питає син у матері:

— Мамо, як це може голуб у свиню перетворитися?

— Та це, сину, тільки в казці буває, — відповідає мати.

— Та ні, — каже син, — як тато ішов на роботу, то ти казала: «Вертайся, голубе, скоріше», а як він прийшов пізно, то ти сказала: «От свиня, знову напився!»

Повідомив О. Ф. КУРОВСЬКИЙ
з с. Малехова Нестеровського
району Львівської області.

КАНІКУЛ НЕ БУДЕ

— Ти чого плачеш? — питає перехожий дівчинку.

— У мене канікул не буде...

— Чому?

— Бо я ще не ходжу в школу...

Повідомив І. М. ЛЕВКІВСЬКИЙ
з с. Мацьки Овруцького району Житомирської області.

КОЛО

На уроці геометрії учитель питає одного учня:

— Скажіть, що таке коло?

— Коло, це така крива, замкнута лінія, яка не має ні кінця, ні краю.

— Сідайте, — каже вчитель, — я вам ставлю пряму аж з двома кінцями.

ГОРЕ

— Чому це ви, куме, так часто п'єте?

— З горя, — каже той.

— А от я не можу пити з горя...

— А то чому ж?..

— Бо в мене горе тоді, коли грошей нема.

Повідомив А. О. АЛБУЛОВ
з м. Києва.

В СУДІ

— Оскаржуєте свого чоловіка за те, що підніс на вас руку? — запитав суддя.

— Власне, не за те, що підніс, а за те, що опустив, — відповіла жінка.

ДАВ СЛОВО

— Ти що, здурів!? П'єш горілку крізь соломинку!?

— Мушу дотримати слова. Я заприсягнув, що більше не доторкнуся до чарки.

Повідомив Й. СЕМКІВ
з м. Львова.

ДИТИНА

Зайшов бригадир до однієї хати і питає:

— Маріє, чому твоя дочка на роботу не ходить?

— Куди їй на роботу, вона ж іще дитина... — відповідає мати.

А через рік бригадир знову навідався до Марії і знов за своє:

— Маріє, чому дочка на роботу не виходить?

А Марія йому:

— Змилуйся, чоловіче добрий, в неї ж мала дитина.

Повідомив М. ЛЕМКО
з с. Чечеліївки Петрівського
району Кіровоградської області.

ДОБРА ВІДПУСТКА

— Іване Петровичу, як ти провів відпустку?

— Дуже добре, як ніколи в житті.

— Мабуть, ти на курорті був?

— Ні, жінка була.

Повідомив В. БУЛАВИЦЬКИЙ
з м. Жданова Донецької області.

Дорогий Перче!

Ти, звичайно, знаєш, що у деяких містах для розваги населення є кімнати сміху. В нас же таку кімнату цілком замінює нова лазня.

Жартівники з «Яворівхімбуду» споруджували лазню спеціально з таким розрахунком, щоб люди у ній не стільки купались, як сміялися. А сміятися тут є чого. Часом тільки намилився, а води не стало, от регочися, доки на тебе хтось не хлюпне з запасного тазика. Коли ж води багато, то з підлоги вона не стікає. Люди бродять по коліна в каламуті, ковзаються, падають і, ясна річ, щоб не плакати, регочуться. Буває, що електропроводка так тебе трусоне, що тільки зуби вишкіриш.

Та чи не найсмішніше втяли будівельники, зробивши одну парну з двома входами до неї — з чоловічого і жіночого залів.

Отож, сміються яворівчани, відвідуючи нову лазню, сміється з своєї витівки начальник «Яворівхімбуду» т. Александров, сміється зав. комунгоспом т. Викович.

Сміються, як ти здогадуєшся, дорогий Перче, тому, що за такий брак у будівництві лазні на них досі ніхто й пальцем не насварив. Хіба не смішно?

Б. КОРОТКИЙ.

м. Яворів
Львівської області.

Каємось! Ми не виконали! Тобто не ми, а вищестоящий товариш Рижов — керуючий Куйбишевським районним відділенням «Сільгосптехніки» — указав нам офіційно своїм папірцем за № 389, що «за І квартал 1968 року Вашим господарством не виконано план здачі металобрухту — з плану 6 тонн виконано 8,5 тонн...». Ми спочатку подумали, що товариш Рижов жартують, і зареготали (виконано ж на 2,5 тонни більше!). Потім схаменулись: офіційний лист № 389 ясно наказує нам вжити заходів до виконання плану II кварталу і погасити заборгованість за перший.

Що ж, Перче, каємось! Каємось і сподіваємось, що щире каяття дає нам право не лише на якусь полегкість, а й на повне помилування. Сподіваємось, що товариш Рижов помилує нас і не слатиме нам більше своїх грізних «указів».

В. ДИКАРЕВ,
голова колгоспу ім. Чапаєва.

Куйбишевський район
Запорізької області.

Казочку про двох баранців, які не хотіли один одному вступитися на вузькій кладці, ти, звичайно, чув. Ну, баранцям то й не дивно. Але дивно, коли поважні люди отак лобами впираються. І то не на кладці, а на мосту, і то не в казці, а в житті.

Міст той — на Львівщині, під Ходоровом. Належить він Ходорівському цукрозаводу. Але користуються ним і колгоспники. Восени минулого року завод відремонтував місток, але зажадав, щоб настил зробив сусідній колгосп ім. XXII партз'їзду. Мовляв, ви теж ним користуєтесь. А голова колгоспу т. Мулик уперся — не наш місток, то й настеляти не будемо. На це директор заводу наказав фундаментально перекрити місток залізною рейкою.

А поки вони сперечаються, люди мусять вбрід шугати.

З повчальної казочки про баранців мораль випливає: непотрібна впертість до добра не доводить. Видно, обидва наші герої до тієї моралі так і не докопалися. То ти вже, Перче, розтлумач їм цю казочку.

С. МАНЗЮК.

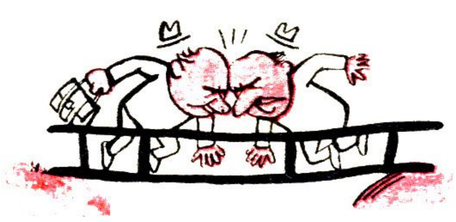

Мал. В. ГОРБАЧОВА

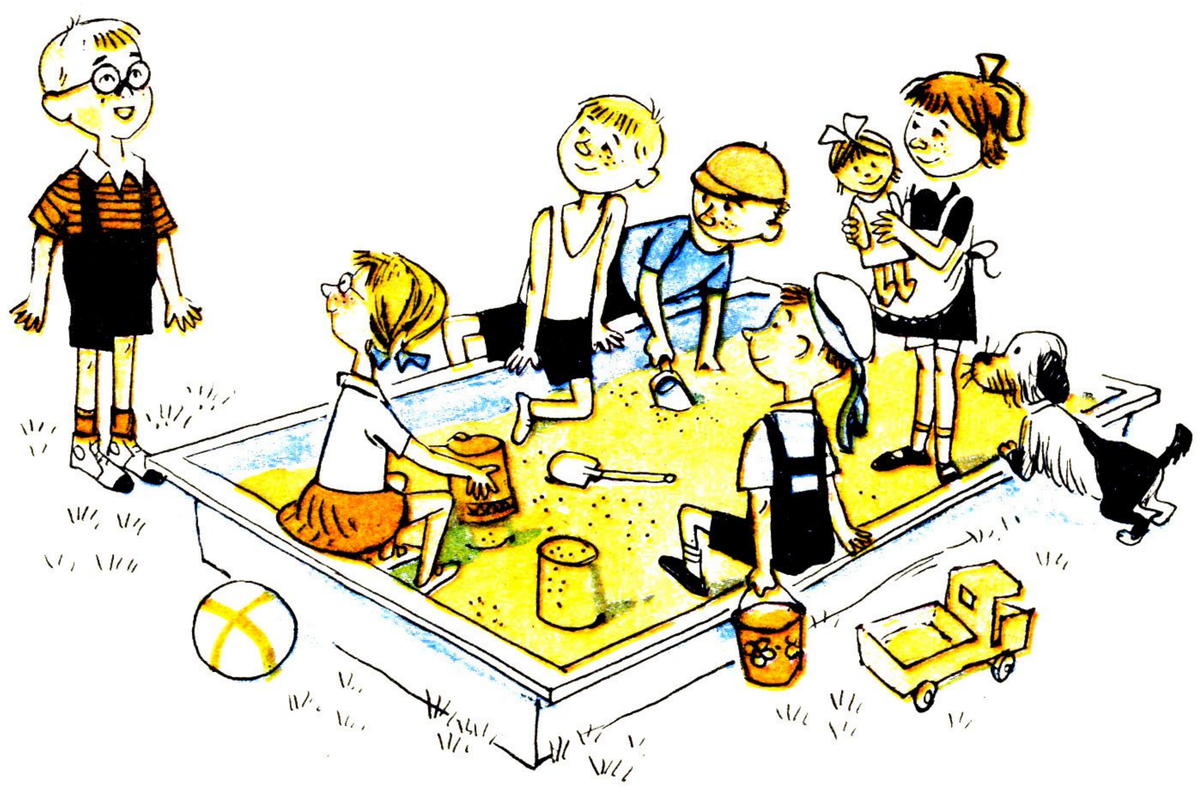

— А я буду романтиком, бо про них і в книжках пишуть, і по радіо розповідають.

Страшне перо не в гусака...

«Хто нуждается коровою або телям, корова 7-ім місяців тільна, а теляті год.
Звертатися в Корчовку».

(Із оголошення).
Надіслав В. ПОЛОТНЯК.

м. Бровари Київської області.

* * *

«Я ревизорка Закарпатської области. Заявляю що В Белзивскому закусочни № 1. При переездии взяли котлети яки весом повини буты 100 грам ва'ны то'лько 700 грам веса. На столь'ко обдуревать людей невозможно. Прошу за етым приследить и принять меры. И сообщить по Адресу».

Надіслав О. СЕРКІЗ.

Сокальський район,
м. Белз.

* * *

«Водій заліз під машину. А коли його з розбігу стукнув автобус, я побачила, як він біг за переднім колесом».

(З пояснювальної свідка).

—

«Громадянка Пальцева навмисне знищує деревонасадження, безжалісно об'їдаючи їх своєю козою».

(З листа).

—

«Смерть громадян, не завірена довідкою лікаря, вважається не дійсною. Пам'ятайте про це».

(З об'яви в сільраді).
Надіслав Е. НОВИЦЬКИЙ

м. Первомайськ.
Миколаївської області.

* * *

«Звинувачення мене в тому, ніби я по злому умислу шляхом кидання брукняка в вікно Перепенка зіпсував йому фізіономію та іншу мебель, заперечую повністю.

Насправді цілив я в квартиру своєї тещі, маючи на думці відомстити їй за моє розбите сімейне життя».

(З пояснювальної записки).
Надіслав В. НОВИКОВ.

* * *

«Ми, що нижче підписалися, голова ревіз комісії Ковтун Микола О. комірник Гаврилюк Олекса Ом та член ревізії Повшедний Валентин К. склали цей акт про те, що в коморі колгоспу вкрали три мішки про що і розписуємось.

Підписи».

(З акта).
Надіслав В. ГЛУШКОВ.

Збоку могло здатися, що суперечка давніх приятелів спалахнула на фольклорній основі:

— Реве та стогне Дніпр...— сказав перший.

— Не може він ревіти й стогнати,— категорично заперечив другий.— Він хороший.

— Як же не може, коли може! — ствердив свою критичну думку перший.— Суцільний брак.

— А я кажу, що це наклеп! По судах затягаю! — пригрозив другий і негайно перейшов від слів до діла.

Так у республіканському Арбітражі народилася унікальна справа про позов Новокаховського електромашзаводу до Вінницької бази «Укроптгоспторгу». Народилась тому, що база-відповідач не захотіла прийняти від заводу-позивача 133 бракованих електронасоси «Дніпро». Ображений позивач вирішив провчити непокірну базу, сподіваючись приспати пильність суворої Феміди.

Віддаючи належне винахідливості й наполегливості позивача в особі заступника директора заводу Юхима Мойсейовича Мординсона, присвоюємо йому звання заслуженого бракороба.

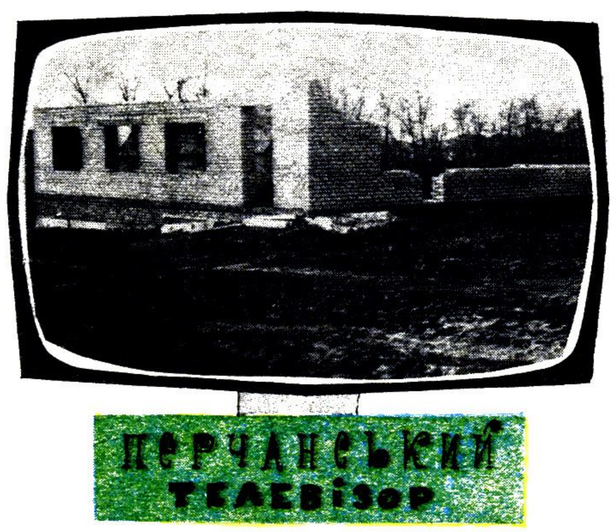

Телевізійний центр Перця починає свою чергову передачу.

Щойно ми одержали офіційну відповідь голови виконкому Верхньодніпровської райради (Дніпропетровська область) т. Коваленка на скаргу про те, що в одному з селищ Верхньодніпровська зволікається будівництво нового магазину. Голова виконкому райради повідомляє, що завдяки заходам, ним ужитих, діло тепер закипіло: «Уже зведено стіни, — пише він, — вкрито дах, ведуться штукатурні роботи».

Перед вами, товариші телеглядачі, цей магазин, «вкритий дахом». Пильно придивіться і скажіть: де «ведуться штукатурні роботи» і хто кому намагається очі заштукатурити?

На цьому закінчуємо сьогоднішню передачу.

До побачення. До наступного телебачення!

ПЕРОМ ПО ПЕРАХ

„ЕКЕНЕРТ“

Одержав я пакет. Розкрив. Читаю.

Спочатку ніби по-нашому написано. Потім нашими літерами затанцювали якісь чужі слова: «Екенерт», «В суе», «Адрнсата», «Повілтка»...

Знизую плечима — нічого не розумію.

Ні в тлумачних словниках, ні в енциклопедичних нічого схожого на «повілтка» нема.

Звертаюсь до знайомих поліглотів. Один із них навіть якусь марсіанську мову знає. Але і той лише кліпає очима: «Не можу перекласти».

Аж тут нагодився один приїжджий чоловік — у гості до сусідів завітав. Почув про наш клопіт.

— А дайте-но сюди, — каже. — Може, я допоможу.

Дав. А він тільки глянув і засміявся.

— Знайомий почерк.

— І перекласти можете?

— Залюбки!

— Якою ж це мовою надруковано?

— Знам'янською!

— Знам'янською?.. А до якої групи мов вона належить?

— А ось я перекладу, а ви вже самі вирішуйте — до якої. Але спочатку треба сказати, що все це надруковано у знам'янській міській друкарні, в цьому 1968 році, тиражем 100.000 примірників...

Так от. Слово «повілтка» читається, як наше «повістка». Слово «в суе», як — «в суд». «Адрнсата», як — «адресата». Крім того, надруковане «підлягає повернення о суд» треба читати «підлягає поверненню в суд». А надруковане «на повісці» та «сегретареві» треба читати «на повістці» та «секретареві».

— Але ви забули ще перекласти слово «екенерт».

— А «екенерт»? Так воно читається, як «експерт».

— Ти диви, просто і зрозуміло — експерт! Звідки ж така безграмотність.

— А якої грамоти ви хочете, коли в Знам'янській друкарні не коректор, а «екенерт» помилки виправляє.

Ол. ГРОМОВ.

ЩО МИ ЗНАЄМО І ЧОГО НЕ ЗНАЄМО

РЕАКЦІЯ І ПУБЛІКАЦІЯ

Повідомлення вміщене в пресі до загального відома, зветься латинським словом «публікація».

Публікація викликає відповідну «реакцію». Це слово теж латинського походження.

Публікації бувають різні. І реакція на них — теж.

Наприклад: «Підсунули свиню». Цією публікацією Бродівська районна газета (на Львівщині) доводила до загального відома, що завідуючий Підкамінською м'ясомолочною і харчовою контрольною станцією І. М. Дмитрів шахрай і махінатор. Він склав акт на знищення туші дорізаного хворого підсвинка, що його привезли з колгоспу ім. 17 Вересня, а сам реалізував м'ясо через місцеву комісійну крамницю.

Реакція на цю публікацію виникла у Бродівській районній ветлабораторії. Її директор М. Кобак написав газеті, що «за зловживання службовим становищем завідуючого станцією І. М. Дмитріва з роботи звільнено». Газета і це довела до загального відома — тобто опублікувала відповідь директора на своїх сторінках.

Але ця публікація викликала нову, несподівану реакцію. На цей раз з боку читачів Перця. Вони побачили, що знятий з роботи І. М. Дмитрів продовжує трудитись на тій же ниві м'ясомолочного і харчового контролю.

— Фантасмагорія якась!.. — пишуть читачі.

Слово це французького походження. І вживається воно, коли йдеться про якісь химери або про привидів. А який же з Дмитріва привид, коли це живий шахрай. Тут уже одно з двох. Або директор райветлабораторії одписав газеті неправду, або... правою рукою звільнив його, а лівою прийняв. Тоді це буде цікавий приклад того, як права рука директора знає, що робить ліва.

Але з остаточними висновками підождемо до реакції на цю публікацію.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ З Городоцького району (Хмельниччина) редакція одержала листа про те, що завідуючий районним відділом народної освіти Заклевський А. Л. під час полювання вбив козулю в той час, як відстріл цих тварин заборонений.

Секретар Городоцького райкому КП України т. Баско повідомив, що такий обурливий факт справді був.

За порушення правил полювання бюро райкому КП України наклало на Заклевського партійне стягнення, а завдані ним збитки відшкодовані.

★ У селі Григорівка Ізяславського району кілька місяців не працювала крамниця. Про це писалося у листі до Перця.

Заступник голови Хмельницької облспоживспілки т. Сарновський повідомив редакцію, що таке було.

Голові правління Лещанського сільського споживчого товариства оголошено сувору догану. Нині крамниця працює і забезпечена необхідними товарами.

★ В листі до Перця йшлося про недоліки в роботі Калинівської середньої школи № 1.

При перевірці наведені факти ствердилися.

Заступник голови виконкому Вінницької обласради т. Слободянюк повідомив редакцію, що за незадовільний контроль і слабке керівництво навчально-виховним процесом у школі директорові школи Врублевському В. І. оголошено сувору догану.

★ Методист Семенівського районного Будинку культури Дубовик Е. І. занедбала роботу, грубо ставилася до працівників. Про це писалося у листі з Семенівки Полтавської області.

Заступник начальника Полтавського обласного управління культури т. Іщенко повідомив, що факти, наведені в листі, розглядалися на засіданні місцевкому профспілки Будинку культури та в райкомі партії і повністю ствердилися. Дубовик з роботи знята.

Перець

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.
Редакційна колегія:
М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Журнал «Перець» № 13 (791) (на украинском языке).

Ціна 24 коп. на місяць.

Підписано до друку 20. VI. 1968 р.

БФ 13084. Зам. 03144. Тираж 1 561 000 прим.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Для телеграм: Київ, Перець.

Тел. 41-82-12, 41-83-46, 41-83-79.

Папір 70×108¹/₈. 1 пап. арк. 2 друк. арк.

Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, Брест-Литовський проспект, 94

КАРТИНИ З ЖИТТЯ ПЕРВІСНОЇ ЛЮДИНИ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Ну й молодь пішла! Ніби в лісі росло: по-людському й погуляти не вміє.

ЗУСТРІЧ З МАСТИТИМ

— Для того, щоб багато написати, перш за все треба тут мати...

— Повезло тобі, подруго, добрячий екземпляр попався. А я вийшла заміж за маленького, миршавого...

Індекс 74393

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Без слів.